

ните и забърза, защото и сам беше ожъднял. Но на връщане, с пълните стомни в ръце и по лекото наизгорнище, той има време да си поразмисли и да пресметне голямата опасност, която едва-едва беше се поразминала. Ако бяха малко по-досетливи, те щяха да го задържат, да го обискират, да го проучат добре... Но пък малко ли младежи са минали от тук, рече си Орфей. Първите, които са им попаднали в ръцете, сигурно са били разтакани. Но сега им е омръзнало, пък и този живот тук им е харесал — лежат по цял ден като котараци и за нищо не се грижат...

Орфей занесе стомните до навеса, остави ги и се дръпна един разкрач назад. Едрият пазач го погледна строго и му махна:

— Хай върви си де! Какво чакаш още?

— Да ми дадете нещичко да похапна, а? — загледа ги с престорена наивност Орфей. — Не знам колко време ще пътувам и кога ще намеря татка...

Плешивият съгледник се напи с прясна вода от стомната, дигна глава та го измери многозначително в сви устни.

— Бой не щеш ли, а? Нехранимайко! Скоро да се пръждосваш от очите ми!

Орфей го погледна обидно и отстъпи страховливо назад. Но едрият съгледник стана и му подаде парче хляб.

— Не го закачай, — рече той. — На връщане ще ни донесе печена риба...

Орфей взе хляба и си тръгна. Когато се отдалечи и се скри зад високи, гъсти шипки, през които минаваше изровеният път, той се спря, пое си дълбоко дъх, и, като човек, който дълго време е прекарал в затвор, разпери ръце, с очи разширени от радост и щастие. Спасен е! Мина страшният праг!